

[Indenrigsministeren.]

sige, alt det Byggearbejde, som i de senere Aar er udført. Og jeg haaber, at man, naar man skriver disse Foretagender paa Aktivsiden for Københavns Kommune, naar man opgør dens Status overfor Arbejdsløsheden, saa heller ikke vil glemme dette, naar man gør Statens Regnebræt op overfor dette sociale Fænomen. Men dér har jeg aldrig hørt det ærede Medlem Hr. Stauning fremdrage, at Staten har bragt store Ofre til Byggeforetagenders Igangsættelse.

Jeg skal i øvrigt ikke komme ind paa det Arbejde, som er udført for at aflaste Arbejdsløshed, men gentage, hvad jeg for nogen Tid siden har udtalt her i Tinget om den Sag, nemlig dette, at paa min Forespørgsel til Borgerrepræsentationens Formand om, hvad man havde foretaget for at sætte nye Arbejder i Gang med det Formaal at beskæftige arbejdsløse, som havde opbrugt deres vedtægtsmæssige Hjælp, saadanne arbejdsløse, for hvilke Borgerrepræsentationens Formand ved den paagældende Lejlighed krævede Understøttelsesforanstaltninger iværksat fra Statens Side, fik jeg det Svar: Vi har intet foretaget os for at sætte saadanne Arbejder i Gang.

Jeg spørger derfor det ærede Medlem Hr. Stauning: Hvad er der siden Oktober fra Københavns Kommunes Side sat i Gang for at beskæftige saadanne arbejdsløse, som har opbrugt deres vedtægtsmæssige Hjælp og henvendt sig til Hjælpekassen for at faa udbetalt Hjælp af den? Naar en saadan arbejdsløs henvender sig til Hjælpekassen, er der da givet Hjælpekassebestyrelsen Bemyndigelse til at henvise den vedkommende til en eller anden af Stadens Institutioner, hvor der kan blive anvist et rimeligt Tal af de vedkommende Arbejde gennem Foretagender, som af Kommunen er blevet sat i Gang og betales af Kommunens Kasse?

Det var ganske godt, om man en Gang kunde faa Svar paa dette Spørgsmaal og ikke fik dette taagede om alt, hvad der i saa Henseende er udrettet af Københavns Kommune. Men det er klart, at hvordan man end bærer sig ad med alt dette, betyder den foreliggende Erhvervssituation saavel for Staten som for Kommunen øgede Vanskeligheder, øgede Udgifter, hvoraf ogsaa fremvokser øgede Krav til Skatteyderne. Og naar nu det ærede Medlem Hr. Stauning fra denne Plads som særlig københavnsk Bypatriot opfordrer ærede Medlemmer og først og fremmest Forslagsstillerne til at medvirke til, at Staten

bringer større Ofre, end Tilfældet allerede er, til Aflastning af Arbejdsløshedens Følger, vil jeg sige til det ærede Medlem, at hvis han ikke blot var Bypatriot, men Landspatriot, satte det ærede Medlem sin Autoritet ind paa, at vi snart fik os saadan indrettet indenfor Erhvervslivet, at vi kunde faa Arbejdet sat i Gang. Jeg tror, at hvis det ærede Medlem paa dette Punkt vilde anvende sin Indflydelse, vilde vi kunne naa langt og inden føje Tid se Ende paa Tidens Trængsler. Det ærede Medlem har hidtil kun beskæftiget sig med Bestræbelser i modsat Retning.

Her vil jeg til den ærede Ordfører for Forslagsstillerne Hr. Bouet sige, at jeg er yderst forbavset over, at det ærede Medlem stiller sig i Positur og siger, at han har aldrig hørt til dem, der hylder den Betragtning, at hele Ulykken bestaar i for høje Arbejdslønninger. Maa jeg spørge: hvor finder han dem, der har hyldet denne Betragtning? Jeg har aldrig truffet paa nogen. Det ærede Medlem er et Vidnesbyrd om, at naar en saadan Skrøne blot faar nogle Timers Forspring, er der godtroende Mennesker nok, der kolporterer den ud over Landet med en saadan Hastighed, at den bogstavelig er umulig at indhente.

Der er ingen, der nogen Sinde har forkyndt en saadan Lære. Jeg har Gang paa Gang fra denne Talerstol og ud over Landet, i Skrift og i Tale, hævdet, at det, der skal til, er, at Erhvervslivet indretter sig paa en saadan Maade, at vi kan faa Produktionsprisen i Niveau med Købeevnen. Det stiller Krav til samtlige Grene indenfor Produktionen, til samtlige Trin i denne, lige fra Aktionærerne gennem de ledende Direktører, gennem Bestyrelserne ned til den mindst betydningsfulde Lønarbejder indenfor Virksomheden. Og de Herrer vil ikke kunne forvanske dette Faktum ved gentagende at paastaa, som det ærede Medlem her har gjort, at der er Personer, som peger paa Arbejdslønnen som den eneste Aarsag til den erhvervsmæssige Ulykke, vi staar i.

Men, som sagt, en Konsekvens af disse Forhold indenfor Erhvervene, som oprettholdes bl. a. med det ærede Medlem Hr. Staunings Indsats som Grundlag, er øgede Byrder, øget Tryk paa Skatteborgerne, og det vanskeliggør Fremme af de Bestræbelser, som — det skal jeg erkende — de ærede Forslagsstillerne ønsker at fremme, og jeg meget gerne medvirker til at fremme, hvis man kunde finde en Vej, der i saa Henseende gav Udsigt til, at Maalet kunde